ICCJ – Funcţionar public. Ordin de sancţionare disciplinară. Dispunerea sancţiunii fără audierea persoanei cercetate disciplinar

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 188/1999, art. 78 alin. (3)

Potrivit art. 78 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici „sancțiunile disciplinare nu pot fi aplicate decât după cercetarea prealabilă a faptei săvârșite și după audierea funcționarului public. Audierea funcționarului public trebuie consemnată în scris, sub sancțiunea nulității. Refuzul funcționarului public de a se prezenta la audieri sau de a semna o declarație privitoare la abaterile disciplinare care i se impută se consemnează într-un proces-verbal”.

Față de conținutul acestor prevederi, este nelegal ordinul de sancționare emis fără îndeplinirea procedurii de citare a persoanei cercetate disciplinar, existența procesului-verbal privind refuzul funcționarului public de a se prezenta la audieri nefiind de natură să acopere viciul cercetării prealabile atunci când de la dosarul procedurii lipsesc dovezile de comunicare ale citațiilor transmise celui cercetat.

Decizia nr. 4787 din 15 noiembrie 2012

Reclamantul RG a chemat în judecată Casa Națională de Pensii

și Asigurări Sociale (*CNPAS*), solicitând anularea în tot a Ordinului nr. 1492/14.01.2009 și acordarea de despăgubiri pentru daunele materiale și morale suferite prin emiterea respectivului ordin.

În motivarea cererii reclamantul a arătat că actul administrativ atacat are la bază propunerea Comisiei de disciplină constituită cu încălcarea prevederilor art. 79 alin.2 din Legea nr. 188/1999 și a art.4 alin.1 din Hotărârea Guvernului nr. 1344/2001.

A mai arătat că la data constituirii Comisiei de disciplină singura organizație constituită potrivit legii era Sindicatul Salariaților din CNPAS reclamantul fiind președintele acestuia.

Raportul Comisiei de disciplină și concluziile Comisiei, a arătat recurentul, încalcă dispozițiile art. 77 alin.3 lit.d din Legea nr. 188/1999, întrucât aceasta nu a făcut individualizarea pedepsei precum și prevederile art. 78 alin.3, prin aceea că sancțiunea a fost luată fără audierea reclamantului.

S-a mai arătat de către reclamant că au fost încălcate și dispozițiile art. 91 din Legea nr. 188/1999 întrucât în mod abuziv a fost retrogradat și mutat, deși mutarea nu poate fi făcută decât în condițiile legii, mutarea temporară putându-se efectua pe o perioadă de maxim 6 luni și nu pe o perioadă de 1 an așa cum în mod incorect și ilegal s-a stabilit prin ordinul atacat.

Pe de altă parte, a susținut reclamantul, bugetul CNPAS este separat de bugetul Direcției Generale de Accidente și Boli Profesionale, fapt ce face imposibilă nu numai plata salariului ci și mutarea sa la această Direcție Generală.

Prin întâmpinarea formulată, pârâta Casa Națională de Pensii și Asigurări Sociale a solicitat să se constate că Ordinul Președintelui Casa Națională de Pensii și Asigurări

Sociale nr. 1492/14 decembrie 2009 este legal, solicitând să se suspende cauza de față până la pronunțarea unei hotărâri irevocabile cu privire la cererea de anulare a Ordinului CNPAS nr. 799 din 15 iulie 2009 și să se respingă cererea de anulare a Ordinului Președintelui CNPAS nr. 1492/14.12.2009.

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Secția contencios administrativ și fiscal prin sentința civilă nr. 3935/14.10.2010 a respins excepția lipsei de obiect și a admis în parte acțiunea reclamantului, dispunând anularea Ordinului nr. 1492/14.12.2009 emis de pârâtă.

De asemenea, a obligat pârâta la plata către reclamant a diferenței dintre drepturile salariale ce i s-ar fi cuvenit pentru funcția de director al Direcției Contencios și Executare Silită și drepturile salariale primite efectiv pentru funcția în care a fost retrogradat prin ordinul anulat corespunzător perioadei între data emiterii Ordinului nr. 1492/14.12.2009 și data emiterii Ordinului nr. 702/16.08.2010.

A respins în rest acțiunea.

Soluționând cu prioritate excepția lipsei de obiect a acțiunii invocată de pârâtă, Curtea a constatat că această excepție de fond peremptorie și absolută este neîntemeiată, întrucât Ordinul nr. 1492/14.12.2009 emis de pârâtă este un act administrativ prin care s-a aplicat o sancțiune disciplinară și care a produs consecințe juridice până la emiterea Ordinului nr. 702/16.08.2010, emis tot de pârâtă, ordin care nu are aptitudinea să înlăture consecințele deja produse, iar pe calea acțiunii de față se urmărește anularea tuturor efectelor actului administrativ contestat.

Pe fondul cauzei, instanța a reținut că actul administrativ atacat are la bază cercetarea disciplinară și propunerea unei

Comisii de disciplină constituită cu încălcarea prevederilor art. 79 alin.2 din Legea nr. 188/1999 și art. 4 alin 1 din HG nr. 1344/2001, incluzând reprezentanții unui sindicat care nu avea personalitate juridică.

S-a mai reținut că actul administrativ atacat încalcă și prevederile art. 78 alin.3 din Legea nr. 188/1999, întrucât sancțiunea a fost luată fără audierea reclamantului.

De asemenea, s-a reținut că nici dispozițiile art. 77 alin.4 din actul normativ susmenționat nu a fost respectat, deoarece nu s-a făcut o aplicare corectă a criteriilor de individualizare a sancțiunilor aplicate, nefiind indicate în cuprinsul actului administrativ contestat elementele concrete avute în vedere.

Împotriva acestei sentințe **au declarat recurs atât reclamantul** RG**, cât și pârâta Casa Națională de Pensii Publice**, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Casa Națională de Pensii Publice (CNPP) a apreciat că se impune admiterea recursului său și modificarea sentinței atacate pentru motivul prevăzut de **art. 304 pct.9 Cod procedură civilă**, deoarece aceasta a fost dată cu interpretarea greșită a legii. Criticile sale au vizat, în sinteză, următoarele:

– greșit s-a reținut de către instanța fondului că actul administrativ atacat are la bază cercetarea administrativă și propunerea unei comisii de disciplină constituită cu încălcarea art. 79(2) din Legea nr. 188/1999 și art. 4(1) din HG nr. 1344/2001, în condițiile în care comisia de disciplină a fost constituită prin Ordinul CNPAS nr. 799/15 iulie 2009, emis în temeiul HG nr. 1344/2007, prin care s-a impus o nouă modificare a comisiei nominalizată de Ordinul nr. 490/5 mai 2009, deoarece unii membri titulari și unii membri supleanți au renunțat la această calitate, iar Ordinul nr. 799 nu a fost anulat irevocabil prin hotărâre

judecătorească. S-a subliniat că Ordinul nr. 799/2009 nu a modificat componența comisiei cu privire la membrul titular și membrul supleant desemnați din partea organizației sindicale, nemulțumirea reclamantului fiind legată de faptul că ordinul nu desemnează membrii din cadrul Sindicatului Salariaților din Casa Națională de Pensii și Asigurări Sociale al cărui președinte era. De altfel, numirea unui membru din partea Sindicatului Salariaților din CNPAS ar fi incompatibilă cu judecarea cauzei ce a făcut obiectul dosarului nr.239/1 aprilie 2009 întrucât reclamantul era președintele organizației sindicale.

– în ceea ce privește reținerile instanței de fond potrivit cărora actul atacat încalcă prevederile art. 78(3) din Legea nr. 188/1999, sancțiunea fiind dispusă fără audierea reclamantului, recurenta a arătat că neaudierea reclamantului în cursul cercetării administrative nu poate fi imputată comisiei de disciplină deoarece este consecința refuzului acestuia de a se prezenta la termenul pentru care a fost citat. Prin atitudinea sa reclamantul a dorit în mod evident să tergiverseze soluționarea sesizărilor formulate la adresa sa, astfel că s-a făcut aplicația art.39(6) din Hotărârea Guvernului nr. 1344/2007 conform căruia „refuzul persoanelor citate de a se prezenta la audieri se menționează în procesul verbal și nu împiedică desfășurarea cercetării administrative”;

– relativ la criteriile de individualizare a sancțiunii aplicate reclamantului, contrar celor susținute de instanță, recurenta a arătat că au fost respectate dispozițiile art. 77(4) din Legea nr. 188/1999 și ținându-se seama de gravitatea faptelor reținute în sarcina reclamantului (art. 77 alin.2 lit. d, g, i, j și k) conducătorul instituției a dispus prin Ordinul nr. 1492/14 decembrie 2009 retrogradarea din funcția publică în conformitate cu art. 77(3) lit.d) din Legea nr. 188/1999.

Cererea de recurs formulată de RG a fost întemeiată în

drept pe dispozițiile art. 304 pct.7, 8, 9 și 10 Cod procedură civilă, în motivarea ei punându-se accent pe necesitatea de a se sancționa abuzul comis de autoritatea pârâtă și prin obligarea acesteia la plata dobânzilor legale aferente de la data de 14 decembrie 2009 până la data de 16 august 2010 când, din nou, tot cu încălcarea legii a fost trecut pe o funcție de execuție, precum și la plata daunelor morale deoarece i s-au adus serioase prejudicii de imagine, imaginea sa publică având de suferit, la acestea adăugându-se și traumele psihice suferite prin sancționarea pe nedrept și privarea de drepturile salariale.

Prin întâmpinare, Casa Națională de Pensii Publice, a respins susținerile recurentului-reclamant arătând că în cauză nu s-au produs nici un fel de probatoriu care să dovedească producerea unei fapte ilicite cu vinovăție, un raport de cauzalitate între prejudiciul respectiv și fapta pârâtului sau producerea unor suferințe morale, cum de altfel a reținut și instanța de fond.

În ședința publică de la 15 noiembrie 2012, instanța de recurs a luat act de renunțarea la judecată de către recurentul-reclamant a excepțiilor invocate, respectiv cea privind neconstituționalitatea art. 133(2) din Legea nr. 263/2010 (privind sistemul de pensii publice) și cea privind lipsa capacității juridice și a capacității de reprezentant a numitei DD – Președintele Casei Naționale de Pensii Publice.

Recursurile sunt nefondate. Prin Ordinul nr. 1492/14 decembrie 2009 Președintele CNPAS *a sancționat disciplinar pe* RG ce ocupa funcția publică de conducere de director-consilier, clasa I, gradul superior treapta de salarizare I în cadrul CNPAS –Direcția Generală Juridică – Direcția de Contencios și Executare Silită, *cu retrogradarea în funcția publică de execuție de consilier, clasa I, grad profesional superior, treaptă de salarizare I din cadrul Direcției Generale de Accidente de Muncă și Boli Profesionale – Direcția*

de Acordare Prestații, pe o perioadă de 1 an, pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 77(2) lit. d), g), i), j) și k) din Legea nr. 188/1999 (privind Statutul funcționarilor publici) R2 (art.1), începând cu data emiterii ordinului fiindu-i menținute celui sancționat drepturile salariale exclusiv indemnizația de conducere (art.2).

Reclamantul RG a cerut instanței de contencios administrativ a Curții de Apel București anularea actului administrativ individual menționat și obligarea pârâtei CNPAS la plata de despăgubiri pentru daunele materiale și morale suferite prin emiterea ordinului.

Așa cum se poate observa din considerentele sentinței recurate, judecătorul fondului a evaluat atât susținerile reclamantului cât și apărările pârâtei din perspectiva probatoriului administrat (înscrisuri) și a actului normativ aplicabil în materia funcționarilor publici, Legea nr. 188/1999 R2, conchizând, argumentat, că în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004 se impune anularea Ordinului nr. 1492/14 decembrie 2003 și pe cale de consecință obligarea autorității emitente la plata diferenței dintre drepturile salariale cuvenite pentru funcția pe care o ocupa reclamantul la data emiterii ordinului și cele efectiv primite pentru funcția în care a fost retrogradat pentru perioada cuprinsă între data emiterii ordinului contestat și data repunerii în funcția din care a fost retrogradat respectiv data de 16 august 2010, când a fost emis Ordinul nr. 702.

Probele administrate au evidențiat mai multe vicii care au afectat cercetarea administrativă, ca fază premergătoare în mod obligatoriu emiterii ordinului de sancționare disciplinară, acestea privind componența Comisiei de disciplină și desfășurarea cercetării disciplinare.

În speță Comisia de disciplină s-a constituit în baza

Ordinului nr. 799/15.07.2009 emis de Președintele CNPAS (fila 135 dosar fond), moment la care singura organizație sindicală constituită potrivit legii și reprezentativă la nivel de unitate era Sindicatul Salariaților din CNPAS , constatându-se că Sindicatul Liber al CNPAS este reprezentativ la nivel de unitate prin sentința civilă nr. 7084/07.10.2009 a Judecătoriei Sectorului 2 București (definitivă și irevocabilă).

În acest context, corect s-a observat că în speță s-au încălcat prevederile art. 79(2) din Legea nr. 188/1999 R2 și cele ale art. 4(1) din HG nr. 1344/2007 (privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină), care în ce privește componența Comisiei de disciplină fac trimitere explicită și la „un reprezentant al organizației sindicale reprezentative sau, după caz, un reprezentant desemnat prin votul majorității funcționarilor publici pentru care este organizată comisia de disciplină, în cazul în care sindicatul nu este reprezentativ sau funcționarii publici nu sunt organizați în sindicat”.

Argumentelor expuse de judecătorul fondului, instanța de control judiciar adaugă și pe cel al anulării irevocabile a Ordinului de modificare a componenței Comisiei de disciplină nr. 799/15 iulie 2009 emis de CNPAS, prin președinte, prin decizia nr.5174/3 noiembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal.

În considerentele acestei decizii se regăsește în mod clar și răspunsul la critica formulată de Casa Națională de Pensii Publice și care vizează aspectele de incompatibilitate în sensul în care reclamantul Radu Gheorghe Dănuț era și președintele Sindicatului Salariaților din Casa Națională de Pensii și Asigurări Sociale, cu sublinierea că sindicatul trebuia reprezentat pentru a se asigura un echilibru în componența comisiei de disciplină.

Și cea de-a doua critică adusă de Casa Națională de Pensii Publice sentinței este neîntemeiată în condițiile în care s-a constatat că în cadrul cercetării disciplinare, prealabile, au fost încălcate prevederile art. 78(3) din Legea nr. 188/1999 R2 potrivit cărora:

„*Sancțiunile disciplinare nu pot fi aplicate decât după cercetarea prealabilă a faptei săvârșite și după audierea funcționarului public. Audierea funcționarului public trebuie consemnată în scris, sub sancțiunea nulității. Refuzul funcționarului public de a se prezenta la audieri sau de a semna o declarație privitoare la abaterile disciplinare care i se impută se consemnează într-un proces-verbal.*”

Sub acest aspect în mod judicios instanța de fond a înlăturat apărările autorității pârâte potrivit cărora comisia de disciplină l-a citat pentru fiecare termen pe reclamant, neexistând dovezi ale comunicării unor astfel de citații către cel cercetat disciplinar.

În fine, în mod corect instanța fondului a reținut că deși actul atacat este motivat în fapt și în drept, în aplicarea sancțiunii propuse de Comisia de disciplină (Raportul nr. 116/9 decembrie 2009) nu s-a procedat la o individualizare a sancțiunii așa cum cer dispozițiile art. 77(4) din Legea nr. 188/1999 R2, nefăcându-se trimitere la niciunul din criteriile menționate în acest text legal: cauzele și gravitatea abaterii disciplinare, împrejurările în care a fost săvârșită, consecințele abaterii, dar și comportarea generală a funcționarului public în timpul serviciului, existența în antecedentele funcționarului public a altor sancțiuni.

Nici criticile aduse de reclamant prin cererea de recurs nu vor fi primite, instanța de control judiciar reținând că dacă cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare, nu același lucru se poate afirma atunci când sunt invocate anumite consecințe

negative ale unei acțiuni sau inacțiuni, acestea neputând fi stabilite în absența oricăror dovezi sub acest aspect.

În speță, instanța fondului a apreciat corect că reclamantul nu a indicat în ce constă prejudiciul moral suferit și nici nu a probat acest lucru astfel că a respins cererea de acordare de daune morale.

De altfel, Înalta Curte consideră că prin însăși anularea actului vătămător s-a oferit recurentului-reclamant o reparație echitabilă și sub aspect moral.

În consecință, ambele recursuri au fost respinse.

Participarea României la reuniunea ECOFIN din aprilie

România s-a alăturat declarației inițiate de Franța, Germania, Spania, Italia și Marea Britanie pentru realizarea schimbului de informații privind acționariatul companiilor, trusturilor sau al altor entități relevante pentru administrațiile fiscale și alte instituții implicate în dosarele Panama. Tema a fost discutată vineri, la Amsterdam, în cadrul reuniunii ECOFIN la care au participat Ministrul Finanțelor Publice, Anca Dragu și secretarul de stat pe probleme de fiscalitate, Gabriel Biriș.

„Am fost primul stat care s-a alăturat inițiativei G5, aceasta reprezentând un instrument util în creșterea transparenței și combaterii evaziunii fiscale. Am considerat ca este necesară coordonarea acțiunilor tuturor administrațiilor fiscale ale statelor membre pentru analizarea și valorificarea datelor legate de tranzacțiile derulate de persoane fizice și juridice din Uniunea Europeană cu jurisdicțiile off-shore. Mecanismul

de schimb automat de informații deja existent la nivel european poate fi utilizat pentru toate datele care pot proveni din analiza dosarului Panama”, a declarat Anca Dragu, Ministrul Finanțelor Publice.

Totodată, în contextul discuțiilor asupra Pactului de Stabilitate și Creștere, România a subliniat necesitatea asigurării că procesul de simplificare a regulilor furnizează echilibrul între stabilitate, predictibilitate și flexibilitate și ia în considerare nevoile statelor membre pentru angajare și creștere economică.

„Susținem inițiativa unor state membre de armonizare a perioadei prognozelor Comisiei cu cele ale statelor membre, respectiv de la 2 ani la 4 ani”, a declarat Anca Dragu. Inițiativa va fi analizată de Comisie la nivel tehnic în perioada următoare.

În cadrul întâlnirii ECOFIN, toate statele membre s-au alăturat declarației celor cinci țări. Pe agenda reuniunii s-au mai aflat teme legate Bugetul Uniunii Europene, consolidarea Uniunii Bancare, Sustenabilitatea Economică și Frauda în domeniul TVA.

Următoarea întâlnire ECOFIN va fi pe 25 mai, la Bruxelles.

Facilități pentru obținerea rapidă a actelor de identitate

În contextul măsurilor dispuse de conducerea Ministerului Afacerilor Interne pentru buna desfășurare a alegerilor

locale, serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor de la nivelul întregii țări (SPCEP) au emis, în primele trei luni ale acestui an, 565.654 documente de identitate. În total, în primul trimestru al anului 2016 au fost eliberate cu 2.899 mai multe cărți de identitate decât în aceeași perioadă a anului trecut.

De asemenea, în prima jumătate a luni aprilie a.c. au fost emise, la nivel național, 99.178 de cărți de identitate, cu 7.212 mai multe față de prima jumătate a lunii aprilie a anului 2015, scăzând astfel numărul persoanelor care nu dețin acte de identitate valabile.

Eliberarea cărților de identitate și reînnoirea celor expirate este un demers important, inclusiv în vederea exercitării dreptului la vot, sens în care structura specializată a MAI a luat măsuri de a facilita cetățenilor eliberarea actelor de identitate.

În acest sens, persoanele care din motive medicale sunt în imposibilitatea de a se deplasa pot solicita lucrătorilor serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor să vină la domiciliul lor pentru derularea procedurii necesare obținerii cărții de identitate. Sunt disponibile astfel stații mobile care permit echipelor SPCEP colectarea datelor personale ale solicitantului și fotografierea acestuia la domiciliu.

Pentru a beneficia de această facilitate, persoana care este în imposibilitatea de a se deplasa sau aparținătorii acesteia trebuie să trimită o cerere motivată către structurile de Evidența Populației.

Totodată, în ziua alegerilor locale, cărțile de identitate vor fi eliberate în regim de urgență, în interval de câteva ore de la momentul la care a fost depusă cererea.

Sursa: Ministerul Afacerilor Interne

ICCJ – Utilizarea succesivă sau concomitentă a procedurilor de combatere a discriminării reglementate de art. 20 și art. 27 din O.G. nr. 137/2000

Legislaţie relevantă:

O.G. nr. 137/2000, art. 20, art. 27

Prin conținutul art. 20 și art. 27 din O.G. nr. 137/2000, legiuitorul a pus la dispoziția persoanelor ce se consideră discriminate atât o procedură pe calea contenciosului administrativ cât și o procedură pe calea dreptului comun.

Fiind vorba de două proceduri distincte, exercitarea uneia dintre cele două proceduri nu are efecte asupra admisibilității celeilalte, astfel încât contestația formulată în condițiile art. 20 alin. (9) din O.G. nr. 137/2000 împotriva hotărârii CNCD nu poate fi respinsă ca inadmisibilă pentru motivul că reclamantul a formulat o acțiune în fața instanței de drept comun în temeiul art. 27 din O.G. nr. 137/2000.

Decizia nr. 5211 din 7 decembrie 2012

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal reclamanta CV a formulat contestație împotriva Hotărârii nr.135 din 6.04.2011

emisă de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării și a solicitat anularea hotărârii ca nelegală și netemeinică, admiterea sesizării, constatarea situației de discriminare în raport cu alte categorii de magistrați, obligarea pârâtelor Curții de Apel Iași și Casa de Pensii Iași să înlăture starea de discriminare și să fie repusă în situația anterioară.

Prin Sentința nr.336/2011 din 10.11.2011 a Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal a fost respinsă contestația ca inadmisibilă.

În motivarea soluției, instanța de fond a reținut, în privința excepției autorității de lucru judecat, că cererea reclamantei ce a format obiectul dosarului nr.440/99/2010 a Curții de Apel Iași a fost soluționată prin Decizia civilă nr.557 din 22.06.2010 și a avut ca obiect solicitarea reclamantei CV privind obligarea pârâților Curtea de Apel Iași și Tribunalul Iași la stabilirea veniturilor realizate anterior încetării activității prin includerea tuturor drepturilor recunoscute prin hotărâri judecătorești.

Pentru că prezenta cauză are ca obiect cererea de anulare a Hotărârii nr.135 din 6.04.2011 emisă de C.N.C.D. s-a apreciat că cele două pricini au obiect, cauză și părți diferite și excepția autorității de lucru judecat este neîntemeiată.

Referitor la admisibilitatea folosirii concomitente ori succesive a ambelor căi de combatere a discriminării, stabilite în art. 20 și art. 27 din O.G. nr.137/2000, instanța de fond a arătat că art.20 alin.1, 2 și 9 din O.G. nr.137/2000 reglementează posibilitatea sesizării C.N.C.D. cu săvârșirea unor fapte discriminatorii, iar în art.27 se prevede că persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun.

Din interpretarea celor două texte de lege, instanța de fond a considerat că legiuitorul a pus la dispoziția persoanei interesate două proceduri distincte pentru combaterea formelor de discriminare, una care implică instanța de contencios administrativ și cealaltă care este dată în competența instanței de drept comun, însă persoana care se consideră discriminată nu poate să folosească succesiv ori concomitent ambele căi procedurale deoarece ar fi contrar principiului *electa una via non datur recursus est ad alteram*.

În consecință, s-a arătat că persoanele care consideră că le sunt aplicabile dispozițiile O.G. nr.137/2000 au posibilitatea de a opta între cele două mijloace procedurale prevăzute de art.20 și art.27 din O.G. nr.137/ 2000, însă dacă a utilizat una dintre cele două căi nu o mai pot folosi pe cealaltă și, de aceea, s-a considerat că nu este admisibilă pentru folosirea de către reclamantă a procedurii reglementate de dispozițiile art.20 din O.G. nr.137/2000 după ce a optat pentru procedura instituită în art. 27 din același act normativ.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta CV și a solicitat admiterea recursului, casarea în tot a sentinței, admiterea contestației și constatarea situației de discriminare invocate, cu obligarea intimatelor la înlăturarea situației de discriminare și repunerea în situația anterioară acesteia.

În motivele de recurs s-a arătat că sentința este nelegală și netemeinică pentru că a fost dacă cu aplicarea greșită a legii, cu îngrădirea accesului la justiție și cu încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Recurenta a invocat că s-a adresat Curții de Apel Iași, ca instanță de contencios administrativ, în baza art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000 care prevede că hotărârea C.N.C.D. poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, exercitând o cale de atac împotriva hotărârii, dar instanța nici măcar nu

a făcut referire la hotărârea C.N.C.D.

Instanța de fond s-a pronunțat pe excepția inadmisibilității acțiunii, dar excepția nu a fost invocată de părți, nici de instanță și nici nu a fost pusă în discuția părților, fiind admisă, deși contestația sa este prevăzută de lege și are ca temei dispozițiile art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000, încălcându-i recurentei dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

S-a invocat faptul că prin soluția instanței de fond s-a creat o situație mai grea petentei în propria cale de atac pentru că O.G. nr.137/2000 sancționează orice formă de discriminare, iar recurenta susține că a fost discriminată în raport cu ceilalți magistrați pensionari care au stabilit pensia pe baza hotărârilor judecătorești prin care le-au fost acordate aceleași drepturi salariale.

Cu privire la motivarea sentinței pe procedura pusă la dispoziția persoanei discriminate de a se adresa Consiliului sau instanței de drept comun, s-a apreciat că motivarea este nelegală și invocarea principiului *electa una via non datur recursus est ad alteram* este abuzivă deoarece O.G. nr.137/2000 nu interzice exercitarea în condiții de legalitate a ambelor proceduri.

Intimatele Curtea de Apel Iași și Casa de Pensii Iași au formulat întâmpinare și au solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Soluția instanței de recurs:

Instanța de fond a fost învestită cu soluționarea unei contestații împotriva Hotărârii nr.135 din 6.04.2011 emisă de Colegiul director al C.N.C.D. prin care s-a considerat că aspectele semnalate de petente nu intră sub incidența O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și clasarea dosarului.

Instanța de fond a respins contestația ca inadmisibilă pentru că s-a considerat că reclamanta a formulat acțiune conform art.27 din O.G. nr.137/2000 și art.20 alin.9 din același act normativ, însă soluția pronunțată este dată cu aplicarea greșită a legii.

Așa cum și instanța de fond a reținut, cele două proceduri instituite de O.G. nr.137/2000 sunt două proceduri distincte pentru combaterea formelor de discriminare.

Astfel, conform art.20 din O.G. nr.137/2000, persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei, iar Consiliul soluționează sesizarea prin hotărâre ce poate fi atacată la instanța de contencios administrativ.

În art. 27 alin. 1 din același act normativ s-a prevăzut posibilitatea ca persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și stabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun.

Faptul că reclamanta a formulat acțiune, potrivit art.27 din O.G. nr.137/2000, pe care a adresat-o instanței de drept comun, nu duce la considerarea ca inadmisibilă a contestației formulate potrivit art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000.

Fiind două proceduri distincte, partea care se consideră discriminată poate utiliza cele două proceduri, proceduri care sunt distincte, iar competența de soluționare aparține fie instanței de contencios administrativ, fie instanței de drept comun.

În condițiile în care chiar art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000 prevede că hotărârile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării prin care se soluționează sesizările persoanelor

care se consideră discriminate pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, nu poate fi respinsă ca inadmisibilă o contestație formulată împotriva unei asemenea hotărâri.

De aceea, pentru că instanța de fond a soluționat cauza pe baza unei excepții, în baza art.312 alin.5 Cod procedura civilă raportat la art.20 alin.3 din Legea nr.554/2004 va fi admis recursul, va fi casată sentința și trimisă cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Criticile din motivele de recurs ce vizează faptul că instanța de fond a soluționat cauza pe baza unei excepții ce nu a fost pusă în discuția părților se constată că sunt nefondate deoarece în Încheierea din 27.10.2011 a Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal au fost consemnate susținerile părților cu privire la această excepție.

Criticile din recurs referitoare la fondul contestației împotriva hotărârii atacate nu au fost analizate, pentru că soluția instanței de fond nu a vizat aceste aspecte, urmând a fi avute în vedere la rejudecare.

ICCJ – Act administrativ emis în temeiul art. 1312 alin. (3) şi (4) din Legea nr.8/1996. Stabilirea naturii juridice

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 8/1996, art. 131^2 alin. (3) şi (4)

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. c)

Actul emis de ORDA în vederea convocării părţilor în procedura arbitrală potrivit art.131^2 alin.(4) din Legea nr.8/1996 nu are caracterul juridic al unui act administrativ în sensul art. 2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004. În succesiunea operaţiunilor prin care se realizează negocierea metodologiilor la care se referă art.130, 131, 131^1 şi 131^2 din Legea nr.8/1996, actul care produce efecte juridice îl reprezintă metodologiile negociate, iar activităţile anterioare, premergătoare au valoarea juridică a unor operaţiuni administrative sau simple operaţiuni materiale care pregătesc, însoţesc adoptarea actului producător de efecte juridice.

Decizia nr. 59 din 10 ianuarie 2013

Prin acţiunea înregistrată pe rolul Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal, reclamantele S.C. A. TV G. SA – A., S.C. P. TV SA – P. Tv, S.C. SBS B.M. SRL – P. Tv şi Asociaţia Română de Comunicaţii Audiovizuale au solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (ORDA), suspendarea executării Deciziei nr.4572 din 17.05.2012, act administrativ prin care s-a dispus declanşarea procedurii arbitrale prevăzute la art.131^2 din Legea nr.8/1996, formându-se dosarul de arbitraj nr.x/2012, până la pronunţarea instanţei de fond cu privire la cererea de anulare a acestei decizii.

În motivarea acţiunii, reclamantele au arătat că includerea în procedura de arbitraj a unui organism de gestiune colectivă, respectiv UNART, care nu a făcut parte din comisia de negociere instituită prin Decizia ORDA nr.211/2011, decizie care trebuia avută în vedere ca bază de deschidere a dosarului de arbitraj în cauză, este contrară dispoziţiilor art.131-131^2

din Legea nr.8/1996.

Astfel, apariţia în arbitraj a unor părţi noi, care nu au fost incluse în comisia de negociere, contravine atât legii cât şi sensului procedurii de arbitraj, în forma prevăzută de Legea nr.8/1996, care se produce între părţile iniţiale şi nu între părţi care apar ulterior încheierii procedurii de negociere care nu s-a finalizat cu o metodologie.

În concluzie, reclamantele au susţinut că sunt îndeplinite condiţiile art.14 din Legea nr.554/2004 pentru suspendarea Deciziei ORDA nr.4572 din 17.05.2012, până la pronunţarea instanţei de fond asupra legalităţii acesteia, prin aceea că există un caz bine justificat, fiind constatate împrejurări legate de starea de fapt şi de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privinţa legalităţii actului administrativ, şi o pagubă iminentă, având în vedere că în cazul în care, ulterior, va fi anulată decizia atacată, întreaga procedură de arbitraj va rămâne fără obiect, iar onorariul plătit arbitrilor nu va putea fi recuperat.

Prin întâmpinare, pârâtul Oficiul Român pentru Drepturile de Autor a solicitat respingerea acţiunii, ca neîntemeiată, arătând că adresa ORDA din 17.02.2012, în mod greşit numită „Decizia ORDA” de către reclamante, este o adresă de convocare a părţilor implicate în procedura arbitrală emisă de ORDA, în temeiul art.131^2 alin.(4) din Legea nr. 8/1996.

Totodată, aşa – zisa apariţie în arbitraj a unor părţi noi care nu au fost incluse în comisia de negociere, urmează a fi analizată de arbitrii care alcătuiesc completul învestit cu soluţionarea cauzei, la momentul la care cele două organisme de gestiune colectivă vor depune cereri de intervenţie în arbitraj, la primul termen al arbitrajului.

Referitor la prevenirea unei pagube iminente, în opinia sa, nu pot fi reţinute argumentele privind plata onorariilor arbitrale în raport cu jurisprudenţa în materie, potrivit cu

care nerecuperarea acestora reprezintă un risc asumat, iar, pe de altă parte, onorariul nu este determinat de actul atacat.

În speţă, s-a formulat cerere de intervenţie în interes propriu de către Uniunea Producătorilor de Fonograme din România, prin care s-a solicitat respingerea acţiunii, ca neîntemeiată, arătând că respectiva „decizie” nu reprezintă un act administrativ în sensul dispoziţiilor art.2 din Legea nr.554/2004, ci o invitaţie a părţilor implicate în negocierea Metodologiei pentru a fi desemnaţi arbitrii prin tragere la sorţi şi că nu există o decizie ORDA prin care să se dispună „includerea celor două organisme în procedura arbitrajului” iar prezenţa lor este permisă tocmai prin prisma calităţii lor de organisme de gestiune colectivă ce reprezintă drepturile titularilor faţă de care reclamantele în cauză au obligaţia achitării unor remuneraţii, daunele invocate fiind astfel nejustificate.

Curtea de apel a calificat cererea de intervenţie în interes propriu ca fiind o cerere de intervenţie în interesul pârâtului Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, dispunând încuviinţarea în principiu a acesteia, în temeiul art. 49 alin.(3) din C.proc.civ.

Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal, prin sentinţa nr.4009 din 14 iunie 2012, a admis acţiunea formulată de reclamante şi, în consecinţă, a dispus suspendarea executării Deciziei ORDA nr.4572 din 17.05.2012 până la pronunţarea instanţei de fond asupra acţiunii de anulare a acesteia.

Totodată, a respins cererea de intervenţie accesorie formulată de intervenienta Uniunea Producătorilor de Fonograme din România.

Pentru a pronunţa această soluţie, prima instanţă a reţinut următoarele:

Prin Decizia nr.4572 din 17.05.2012, emisă de Oficiul Român

pentru Drepturile de Autor, au fost convocate în vederea desemnării, prin tragere la sorţi, a arbitrilor, părţile Comisiei pentru negocierea Metodologiei privind remuneraţia datorată artiştilor interpreţi sau executanţi şi producătorilor de fonograme pentru radiodifuzarea de către organismele de televiziune a fonogramelor de comerţ sau a reproducerilor acestora, prin gestiune colectivă, Comisie constituită prin Decizia ORDA nr.211 din 07.06.2011, precum şi Asociaţia Română pentru Artişti Interpreţi sau Executanţi (ARAIEX) şi Uniunea Naţională a Artiştilor din România (UNART).

Emiterea deciziei atacate s-a realizat în temeiul art. 131^2 alin.(4) din Legea nr.8/1996, cu modificările şi completările ulterioare, ca urmare a cererii înregistrate la ORDA sub nr. RGII/4572 din 15.05.2012 prin care Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) solicita iniţierea procedurilor de arbitraj pentru stabilirea formei finale a Metodologiei, iar împotriva acestei decizii reclamantele au formulat plângere prealabilă, prin care au solicitat revocarea acesteia

Prima instanţă a reţinut că actul a cărui suspendare se solicită este un act administrativ în accepţiunea art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004, întrucât este un act unilateral, emis de o autoritate publică, în vederea executării în concret a legii, care dă naştere unor raporturi juridice reprezentate de iniţierea procedurii de arbitraj pentru stabilirea formei finale a Metodologiei, în condiţiile art. 131^2 alin. (3) şi urm. din Legea nr.8/1996.

Cu privire la existenţa unui caz bine justificat, prima instanţă a reţinut că reclamantele au furnizat argumente juridice aparent valabile, de natură să pună sub semnul întrebării prezumţia de legalitate a actului administrativ contestat.

Astfel, procedura de stabilire a Metodologiei a fost

declanşată prin Decizia ORDA nr.211 din 07.06.2011, iar potrivit art.131 şi urm. din Legea nr.8/1996, această decizie nu constituie doar baza primei etape de elaborare a Metodologiei, ci stă la baza întregii proceduri de adoptare a acesteia.

Cum părţile participante în prima etapă sunt cele menţionate în Decizia ORDA nr.211 din 07.06.2011, convocarea realizată de ORDA în vederea desemnării prin tragere la sorţi a arbitrilor, adresată şi organismelor de gestiune colectivă ARAIEX şi UNART, care nu fac parte din Comisia de negociere a Metodologiei, este de natură să creeze o îndoială serioasă sub aspectul respectării cadrului legal în care urmează a se desfăşura cea de-a doua etapă de elaborare a Metodologiei, respectiv etapa arbitrajului.

Referitor la îndeplinirea condiţiei privind paguba iminentă, prima instanţă a reţinut că şi aceasta este îndeplinită, în considerarea cheltuielilor ocazionate de procedura arbitrajului ce se impune a fi suportate de părţi şi care nu vor fi recuperate în ipoteza în care hotărârea arbitrală va fi anulată, ca o consecinţă a constatării nulităţii actului de iniţiere a procedurii de arbitraj reprezentat de Decizia nr. 4572 din 17.05.2012.

Împotriva acestei soluţii a formulat recurs autoritatea pârâtă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (ORDA) care a invocat în mod generic dispoziţiile art.304 C.proc.civ., susţinând critici care se subsumează motivelor de recurs prevăzute la pct.8 şi, respectiv, pct.9 din textul invocat.

Astfel, autoritatea pârâtă a susţinut că soluţia instanţei de fond este nelegală şi netemeinică, fiind adoptată ca urmare a interpretării greşite a actului dedus judecăţii, actul cu nr. RG II/4572 din 17.12.2012 nefiind un act administrativ, ci o adresă prin care s-a realizat convocarea părţilor în procedura arbitrală potrivit art.131^2 alin.(4) din Legea nr.8/1996 (art.304 pct.8 C.proc.civ.).

De asemenea, a mai susţinut autoritatea pârâtă că instanţa de fond a pronunţat soluţia atacată cu interpretarea greşită a dispoziţiilor legale incidente, reţinând existenţa unui caz bine justificat şi a iminenţei producerii unei pagube.

În concluzie, autoritatea pârâtă a solicitat admiterea recursului şi respingerea cererii de suspendare pentru motivele invocate.

Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) a depus concluzii scrise prin care a răspuns criticilor recursului, susţinând că soluţia instanţei de fond este legală şi temeinică.

Intimata-intervenientă Uniunea Producătorilor de Fonograme din România a susţinut că instanţa de fond a reţinut în mod corect că actul a cărui suspendare a dispus-o este un veritabil act administrativ care prejudiciază drepturile şi interesele legitime ale reclamantelor.

De asemenea, a mai susţinut că instanţa de fond a reţinut în mod legal că sunt îndeplinite cumulativ cerinţele art.14 din Legea nr.554/2004, ceea ce impunea suspendarea actului administrativ.

Recursul este întemeiat pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

În cauză este necontestat că obiectul cererii de suspendare îl formează Adresa nr. RGII/4572 din 15.05.2012, comunicată de ORDA părţilor din dosarul de arbitraj nr.x/2012, între care şi intimatele-reclamante, care avea ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remuneraţia datorată artiştilor interpreţi sau executanţi şi producătorilor de fonograme pentru radiodifuzarea de către organismele de televiziune a fonogramelor din comerţ sau a reproducerilor acestora, prin gestiune colectivă obligatorie, la solicitarea UPFR, în conformitate cu prevederile art.131^2 alin.3 lit.b) din Legea

nr.8/1996 privind drepturile de autor şi drepturile conexe, cu modificările şi completările ulterioare.

Convocarea s-a făcut pentru data de 18.05.2012, ora 14.00, la sediul ORDA, în vederea desemnării, prin tragere la sorţi, a 5 arbitri titulari care urmau să constituie completul de arbitraj şi a 3 arbitri de rezervă.

Instanţa de fond, aşa cum s-a arătat la pct.1 al acestor considerente, a calificat acest act, denumit de părţile reclamante ca fiind Decizia nr.457/2012, ca fiind un act administrativ producător de efecte juridice care vatămă drepturile şi interesele legitime.

Autoritatea recurentă a susţinut în criticile sale, în primul rând, că actul dedus judecăţii nu are valoarea juridică a unui act administrativ, în sensul Legii nr.554/2004.

Într-adevăr, actul dedus judecăţii a fost emis în temeiul art.131^2 alin.(3) şi (4) din Legea nr.8/1996 privind dreptul de autor şi drepturile conexe, potrivit cărora: „(3) Oficiul Român pentru Drepturile de Autor poate fi solicitat pentru iniţierea procedurii de arbitraj efectuate de către arbitri în următoarele situaţii: a) entităţile care alcătuiesc o parte ce urmează să participe la negociere nu au putut conveni asupra punctului de vedere comun ce trebuie prezentat celeilalte părţi; b) cele două părţi aflate în negociere nu au putut conveni o formă unică a metodologiei în termenul prevăzut la alin.1; c) organismele de gestiune colectivă nu au putut conveni încheierea unui protocol de repartizare as remuneraţiilor şi de stabilire a comisionului datorat colectorului unic. (4) ORDA, în termen de 5 zile de la solicitarea arbitrajului, convoacă părţile în vederea desemnării, prin tragere la sorţi, a 5 arbitri titulare care vor constitui completul de arbitraj şi 3 arbitri de rezervă. Aceştia din urmă îi vor înlocui în ordinea tragerii la sorţi pe arbitrii titulari indisponibili. Desemnarea arbitrilor prin tragere la sorţi se face şi în cazul absenţei părţilor

convocate”.

Potrivit art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004 – Legea contenciosului administrativ, actul administrativ este actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naştere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Or, în cauză, este evident că efectele juridice urmau să fie produse de Metodologia care trebuia să fie adoptată într-o formă unică, în urma arbitrajului la care au apelat părţile.

Astfel, instanţa de recurs reţine că, în succesiunea operaţiunilor prin care se realizează negocierea metodologiilor la care se referă art.130, 131, 131^1 şi 131^2 din Legea nr.8/1996, actul care produce efecte juridice îl reprezintă metodologiile negociate, iar activităţile anterioare/ premergătoare au valoarea juridică a unor operaţiuni administrative sau simple operaţiuni materiale care pregătesc/ însoţesc adoptarea actului producător de efecte juridice.

Astfel fiind, Actul nr. RGII/4572 din 15.05.2012 are valoarea unei operaţiuni administrative premergătoare adoptării actului producător de efecte juridice, ceea ce face să poată fi cenzurat de instanţa de contencios, potrivit art.18 alin.(2) din Legea nr.554/2004, doar odată cu actul producător de efecte juridice.

În concluzie, acest motiv de recurs este întemeiat, recursul fiind admis cu consecinţa desfiinţării sentinţei pronunţate şi respingerea cererii de suspendare ca inadmisibilă.

Totodată, a fost admisă cererea de intervenţie pe care U.P.F.R. a formulat-o, calificată de instanţa de fond ca fiind în favoarea ORDA.

ICCJ –Principiul contradictorialităţii în procedura administrării probelor. Încălcare. Consecinţe

Convenţia Europeană a Drepturilor, art. 6

Codul de procedură civilă, art. 261 pct. 5

Pentru asigurarea respectării exigenţelor impuse de art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor, nicio măsură nu poată fi dispusă de instanţă fără a fi fundamentată pe mijloace de probă administrate în cursul judecăţii și care au făcut obiectul unei dezbateri contradictorii, în care fiecare parte a avut posibilitatea să-și exprime punctul de vedere cu privire la fiecare probă admisă de către instanţă.

Din această perspectivă, înlăturarea tuturor cererilor de probatorii ale unei părţi, fără a motiva propriu-zis, cu claritate și pertinenţă, măsura astfel dispusă, în special pentru a demonstra că nu este încălcat dreptul la un proces echitabil, face ca hotărârea astfel pronunţată să fie nelegală, impunându-se – pentru respectarea principiilor ce guvernează desfășurarea procesului civil, inclusiv din perspectiva asigurării dreptului părţilor la dublul grad de jurisdicţie – soluţia casării cu trimitere.

Decizia nr. 413 din 29 ianuarie 2013

Notă: Instanţa a avut în vedere dispoziţiile Codului de procedură civilă din 1865, în forma actualizată, aflat în vigoare la data introducerii acţiunii.

1.Circumstanţele cauzei. Cadrul procesual

Prin acţiunea formulată, reclamanta S.C. MM SRL a solicitat desfiinţarea deciziei nr.14.324/ 08.07.2010 a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Agenţia de Plăţi pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, prin care s-a soluţionat contestaţia formulată de petentă (fosta S.C. S S.R.L.) și suspendarea executării actului administrativ fiscal atacat.

În motivarea cererii sale, reclamanta a arătat că intimata a stabilit în sarcina sa un debit de 4.832.592,72 lei, prin procesul-verbal de constatare din data de 11.05.2010, la sesizarea Oficiului pentru Luptă Antifraudă (OLAF), dar nu este de acord cu constatările și aspectele reţinute de OLAF.

Petenta a mai invocat faptul că aceiași funcţionari care le-au dat avizele pentru derularea contractului au fost cei care îi fac răspunzători în situaţia în care sesizarea OLAF ar fi întemeiată, precum și faptul că a respectat cu rigurozitate toate procedurile pentru achiziţiile de utilaje necesare retehnologizării și modernizării.

Prin întâmpinare, intimata a arătat că emiterea procesului verbal de constatare nr. 9226/12.05.2010 s-a făcut de către APDRP, urmare a încălcării dispoziţiilor din contractul de finanţare și implicit nerespectării prevederilor din Ghidul Solicitantului, Măsura 1.1. – îmbunătăţirea prelucrării si marketingului produselor agricole si piscicole,prevederi avute în vedere de beneficiar și impuse acestuia încă de la întocmirea cererii de finanţare și a documentelor aferente acesteia în vederea semnării contractului de finanţare menţionat.

2.Soluţia instanţei de fond

Prin Sentinţa civilă nr. 1199 din 28 februarie 2011, Curtea de Apel București – Secţia a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins cererea formulată de reclamanta S.C. MM SRL, prin administrator judiciar RA S.P.R.L., în contradictoriu cu pârâta Agenţia de Plăţi Pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, ca nefondată.

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa de fond a reţinut, sub aspectul cererii de suspendare a executării, că aceasta este inadmisibilă, în condiţiile neachitării cauţiunii fixate, conform art. 215 alin.2 Cod procedură fiscală; cauţiunea a fost fixată spre minim, ţinând cont de situaţia de insolvenţă a petentei, cu toate că suma contestată este foarte mare și, cu toate acestea, cauţiunea nu s-a achitat.

Pe fondul cererii, instanţa a constatat că petenta a primit finanţare nerambursabilă din partea intimatei în baza contractului nr. C 1.1214173400038/ 07.03.2005 (75% din partea CEE, iar 25% din partea statului), ambele componente fiind gestionate de MFP conform O.U.G. nr. 63/1999, că banii erau acordaţi pentru *Proiectul Retehnologizarea și modernizarea abatorului și procesare carne din localitatea M, jud. S*, iar OLAF a sesizat nerespectarea clauzelor contractului de finanţare și a recomandat recuperarea integrală a fondurilor comunitare acordate, procedura de recuperare fiind demaratăde intimată conform O.G. nr. 79/2003, privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, emiţându-se actele contestate de petentă. S-a reţinut că au existat indicii de fraudă cu privire la procedura de achiziţie a echipamentelor abatorului din Germania.

Instanţa de fond a reţinut că din cuprinsul procesului-verbal de constatare atacat de petentă a rezultat clar că OLAF a recomandat iniţierea procedurii de recuperare a fondurilor, indiferent de rezultatul anchetei DNA, fiind suspiciuni de nereguli grave, respectiv prezentarea unor documente false în cadrul unei proceduri de selecţie de oferte.

Curtea a apreciat că standardul impus de H.G. nr.1306/2007 este foarte înalt, fiind suficiente nereguli ce constituie "suspiciuni de fraudă", or în cauză nimeni nu poate să conteste faptul că OLAF și Biroul Vamal din Munchen au avansat indicii de nereguli și suspiciuni de fraudă la achiziţie. Aceasta apare cu evidenţă, întrucât Biroul Vamal din Munchen a arătat că firma H este birou de arhitectură și nu se ocupă cu comercializarea mașinilor.

S-a mai reţinut în considerentele hotărârii atacate că, atâta timp cât au apărut suspiciuni de fraudă, iar art. 5 din H.G. nr.1306/ 2007 permite recuperarea creanţelor bugetare rezultate din nereguli care constituie în același timp și suspiciuni de fraudă, se consideră că intimata a procedat legal.

S-a apreciat de către instanţă că H.G. nr.1306/2007 nu impune existenţa unei hotărâri judecătorești de condamnare sau a unor rechizitorii ale DNA, fiind suficiente suspiciunile de fraudă, constatate de autorităţile cu competenţe în gestionarea fondurilor comunitare.

Deși petenta a solicitat proba cu expertiză, Curtea de apel a apreciat că această probă este nerelevantă, în raport de adresele OLAF (reluate în procesul-verbal), prin care s-a reţinut că petenta ar fi comis infracţiuni în conformitate cu legislaţia naţională, OLAF comunicând toate informaţiile către DNA pentru a lua în considerare deschiderea unei anchete penale, recomandând și demararea procedurii administrative de recuperare a tuturor fondurilor decontate în cadrul acestui proiect, indiferent de rezultatul anchetei DNA, întrucât consideră că există dovezi suficiente că s-a produs o neregulă gravă, respectiv prezentarea de documente false în cadrul unei proceduri de selecţie de oferte.

3. Motivele de recurs înfăţișate de recurenta-reclamantă

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, a declarat recurs

reclamanta S.C. MM SRL, prin administrator judiciar RA S.P.R.L. Sibiu, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Invocând ca temei legal al căii de atac exercitate motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct.5, 8 și 9 precum și dispoziţiile art. 304[1] Cod procedură civilă, recurenta-reclamantă a solicitat, în principal, urmare admiterii recursului declarat, casarea hotărârii primei instanţe și trimiterea cauzei spre rejudecare în fond, pentru suplimentarea materialului probator cu înscrisuri și expertize, probe respinse de instanţa de fond, conform art. 304 pct.5.

În subsidiar, recurenta-reclamantă, a solicitat potrivit art.304 pct.8 și 9 Cod procedură civilă, admiterea recursului, modificarea în tot a sentinţei și admiterea contestaţiei în sensul solicitat, al anulării deciziei nr. 14.324/8.07.2010 și a Procesului verbal nr.9226/ 12.05.2010, cu consecinţa exonerării sale de la plata sumei de 4.832.592,72 lei.

Prin motivele de recurs dezvoltate, în esenţă, au fost înfăţișate următoarele critici faţă de hotărârea primei instanţe:

-hotărârea a fost pronunţată cu încălcarea formelor de procedură prevăzute sub sancţiunea nulităţii, de art.105 Cod procedură civilă, sens în care se atacă ca nelegală și încheierea de ședinţă din 11 februarie 2011 prin care au fost respinse probele solicitate, respectiv înscrisuri, expertiză contabilă și proba cu expertiza grafologică, instanţa fiind, în aprecierea recurentei, total lipsită de rol activ, ceea ce a condus la pronunţarea unei soluţii nelegale;

– în cadrul probei cu înscrisuri, a fost nesocotită cererea de depunere la dosar a întregii documentaţii ce a stat la

baza proiectului SAPARD, cu atât mai mult cu cât a fost contestată traducerea documentelor și a fost respinsă și cererea de desemnare a unui traducător autorizat, conform art. 141 Cod procedură civilă;

-în lipsa probelor a căror administrare nu a fost încuviinţată, instanţa de fond a pronunţat hotărârea fără a fi cercetat fondul cauzei;

-pe fondul cererii de anulare a actelor administrative atacate, instanţa a făcut o greșită aplicare și interpretare a prevederilor legale incidente, cu referire specială la art.2 pct.2 din HG nr 1306/2007, apreciind eronat că dreptul de ascultare al petentei este asigurat prin accesul la justiţie, deși principiul consacrat de Codul de procedură fiscală și transpus inclusiv în normele de aplicare a Ordonanţei Guvernului nr.79/2003 este acela al convocării și ascultării persoanei controlate;

-nu s-a avut în vedere că procesul verbal nr. 9226/12.05.2010 a fost încheiat cu încălcarea prevederilor art.2 lit.g) din O.G. nr.79/2003, acordându-se valoare absolută recomandărilor OLAF, în lipsa unei evaluări complete, cuprinsă într-un raport final de control;

-dispunând recuperarea integrală a fondurilor, a fost încălcat principiul proporţionalităţii sancţiunilor administrative, statuat în legislaţia comunitară care obligă autorităţile competente să aplice sancţiuni proporţionale cu gravitatea greșelilor, a neregulilor sau a fraudei;

– nu s-a avut în vedere împrejurarea că în conţinutul procesului verbal de constatare nu a fost indicat temeiul de drept care justifică măsura stabilirii în sarcina Beneficiarului a obligaţiei de a suporta sumele, deși o atare menţiune era obligatorie;

– nu au fost arătate și redate prin actele de control nici contextul în care s-au produs neregulile și nici măcar nu s-a arătat care sunt respectivele nereguli;

-instanţa de fond nu a analizat nici modalitatea de derulare a procedurii de selecţie, apreciind ca pertinentă simpla declaraţie a unui ofertant necâștigător al licitaţiei.

4.Procedura de soluţionare a recursului

Intimata Agenţia de Plăţi pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit (APDRP) a formulat întâmpinare la motivele de recurs ale recurentei-reclamante, solicitând, în esenţă, respingerea recursului declarat ca nefondat și menţinerea ca temeinică și legală a hotărârii atacate.

În contextul unei detaliate prezentări a situaţiei generale, intimata-pârâtă a arătat că nerespectarea clauzelor contractului de finanţare nr. C1.1214173400038/7.03.2005 de către recurenta-reclamantă a fost semnalată de către Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF), instituţie care a și recomandat recuperarea integrală a fondurilor comunitare acordate în cadrul acestui contract.

În fine, s-a mai arătat că motivele de recurs sunt neîntemeiate, instanţa de fond în mod corect a respins probele solicitate ca nefiind utile și pertinente în soluţionarea cauzei, după cum a realizat și o corectă interpretare și aplicare a prevederilor legale incidente.

În cursul soluţionării recursului, în condiţiile art.305 teza a II-a Cod procedură civilă au fost depuse la dosar de către recurenta-reclamantă înscrisuri, respectiv corespondenţe purtate între DLAF și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, rezoluţia din 8 februarie 2012 de neîncepere a urmăririi penale faţă de numitul FN sub aspectul săvârșirii

infracţiunilor prevăzute de art.18[1] alin.1, 3 din Legea nr.78/2000 și alte acte apreciate ca relevante.

La data de 27 noiembrie 2012 intimata-pârâtă a depus la dosar Raportul final întocmit de OLAF (filele 101-329 dosar recurs), comunicat și părţii recurente.

5.Soluţia și considerentele Înaltei Curţi

Examinând sentinţa atacată prin prisma criticilor ce i-au fost aduse, faţă de actele și lucrările dosarului, dar și prin prisma apărărilor și a probelor administrate în etapa soluţionării recursului, Înalta Curte reţine că recursul de faţă este întemeiat în sensul și pentru considerentele în continuare arătate.

Instanţa de fond a fost investită cu acţiunea recurentei-reclamante prin care aceasta a solicitat desfiinţarea deciziei nr.14324/ 8.07.2010 emisă de autoritatea intimată și exonerarea de la plata sumei de 4.832.592,72 lei stabilită în sarcina sa prin procesul verbal de constatare din 11 mai 2010, la sesizarea OLAF.

Prin sentinţa atacată a fost respinsă ca nefondată acţiunea reclamantei, judecătorul fondului apreciind că actele atacate au fost legal emise întrucât, indiferent de rezultatul anchetei DNA, suspiciunile unor nereguli grave au fost demonstrate.

Totodată, prin sentinţa atacată, s-a considerat că probele solicitate de reclamantă, cu referire specială la expertizele de specialitate, sunt nerelevante faţă de suspiciunile de fraudă constatate de autorităţile cu competenţe în gestionarea fondurilor comunitare.

Înalta Curte reţine temeinicia criticilor recurentei strict din perspectiva art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului vizând respectarea exigenţelor impuse de principiul contradictorialităţii și în considerarea probelor noi

administrate în etapa recursului, probe pe care recurenta-reclamantă nu a avut, în mod obiectiv, posibilitatea de a le combate în orice mod.

Or, exigenţa fundamentală a contradictorialităţii impune ca nicio măsură să nu fie dispusă de instanţă fără a fi fundamentată pe mijloace de probă administrate în cursul judecăţii și care au făcut obiectul unei dezbateri contradictorii, fiecare parte având posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la fiecare probă admisă de către instanţă.

Din această perspectivă Înalta Curte reţine, pe de o parte, că prima instanţă, cu nesocotirea prevederilor art.261 pct.5 Cod procedură civilă a înlăturat toate cererile de probatorii ale reclamantei-recurente, fără a motiva propriu-zis, cu claritate și pertinenţă măsura astfel dispusă, în special pentru a demonstra că nu este încălcat dreptul la un proces echitabil.

Pe de altă parte, în respectarea aceluiași principiu, Înalta Curte, în temeiul art.312 alin.3 teza a II-a Cod procedură civilă a apreciat că se impune casarea hotărârii cu trimiterea cauzei spre rejudecare în vederea luării în considerare a probelor noi administrate de pârâta intimată în recurs și pe care recurenta, în mod efectiv nu a avut posibilitatea de a le combate eventual, și/sau de a–și formula un punct de vedere în apărare.

Așa fiind, casarea cu trimitere corespunde unei nevoi reale de a se respecta principiile ce guvernează desfășurarea procesului civil, cu referire directă la principiul contradictorialităţii și totodată este impusă de necesitatea aplicării efective, iar nu doar formale, a dreptului părţilor la dublul grad de jurisdicţie.

Instanţa de rejudecare este datoare să pună în discuţia părţilor și probele noi administrate, statuând motivat și

argumentat asupra oricăror cereri de suplimentare a probatoriului raportat desigur la utilitatea și pertinenţa acestora și să analizeze și celelalte motive de recurs ale recurentei, ce vizează fondul cauzei, ca apărări de fond.

ICCJ – Prestaţii sociale acordate în temeiul Legii nr. 448/2006

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 488/2006, art. 58 alin. (13)

Constituţia României, art. 1 alin. (4)

Potrivit dispoziţiilor art. 58 alin. (13) din Legea nr. 488/2006, „cuantumul drepturilor se actualizează anual cu indicele creșterii preţului de consum, prin hotărâre a Guvernului”.

Singurul în măsură să aprecieze oportunitatea, necesitatea și posibilitatea concretă de realizare a indexării prevăzute de aceste dispoziţii legale este Guvernul României, doar acesta putând decide asupra măsurii cu luarea în considerare a tuturor aspectelor de ordin bugetar precum și a altor elemente ce ţin de impactul crizei economice sau de angajamentele asumate de România faţă de instituţiile financiare internaţionale.

Prin urmare, este greșit a considera că instanţa de judecată poate aprecia în locul Guvernului acordarea acestei indexări, o astfel de interpretare conducând implicit la eludarea

întregii proceduri prealabile de avizare a proiectului hotărârii de Guvern supusă aprobării și, mai ales, la o depășire a atribuţiilor puterii judecătorești, cu încălcarea principiului separaţiei puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituţia României.

Decizia nr. 551 din 5 februarie 2013

Prin cererea înregistrată pe rolul Curţii de Apel București, Secţia a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamanţii D.V. și D.C. au chemat în judecată pe pârâţii Ministerul Muncii, Familiei și Protecţiei Sociale, Guvernul României și Direcţia de Muncă și Protecţie Socială a Municipiului București (actuala Agenţie pentru Plăţi și Inspecţie Socială a Municipiului București), solicitând obligarea acestora la adoptarea hotărârii de guvern și a actelor normative subsecvente pentru actualizarea și indexarea cuantumului prestaţiilor sociale plătite conform Legii nr. 448/2006.

În fapt, reclamanţii au arătat că au gradul de handicap accentuat, în conformitate cu certificatele de încadrare în grad de handicap nr. xx5 din 01.03.2011 și nr. xx2 din 01.03.2011 emise de Comisia de evaluare a persoanelor cu handicap pentru adulţi, veniturile lor fiind de 234 lei, fiecare.

Prin mai multe adrese, ultima datată 25.05.2011, au solicitat acordarea indemnizaţiei pentru persoane cu handicap în cuantum actualizat cu indicele creșterii preţurilor de consum.

În răspunsurile primite s-a precizat că prin adresa MMFPS din 05.03.2010 s-a comunicat faptul că „în bugetul de stat pe anul 2010 … sumele prevăzute în bugetul MMFPS pentru acordarea prestaţiilor sociale au fost fundamentate pe baza prestaţiilor sociale acordate în anul 2009”.

În drept reclamanţii au invocat dispoziţiile art. 58 alin. (4) și 13 din Legea nr. 448/2006, conform cărora cuantumul

prestaţiilor sociale va fi actualizat anual, cu indicele preţurilor de consum:

Pârâtul Guvernul României a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepţia inadmisibilităţii acţiunii pentru neîndeplinirea procedurii prealabile și excepţia netimbrării acţiunii, pe fond solicitând respingerea acţiunii, ca neîntemeiată.

Pârâtul Ministerul Muncii, Familiei și Protecţiei Sociale a formulat întâmpinare prin care a invocat excepţia inadmisibilităţii acţiunii pentru lipsa procedurii prealabile și excepţia lipsei calităţii procesuale pasive.

De asemenea, pârâta Agenţia de Plăţi și Inspecţie Socială a Municipiului București-APISMB (fosta Direcţie de Muncă și Protecţie Socială a Municipiului București) a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale pasive.

Prin sentinţa civilă nr. 2384 din 3 aprilie 2012, Curtea de Apel București, Secţia a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins excepţiile netimbrării și inadmisibilităţii ca neîntemeiate.

A admis excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a pârâţilor Ministerul Muncii, Familiei și Protecţiei Sociale și Direcţia de Muncă și Protecţie Socială a Municipiului București (actuala Agenţie de Plăţi și Inspecţie Socială a Municipiului București.

A respins acţiunea formulată împotriva acestor pârâţi în consecinţă.

A admis în parte acţiunea formulată de reclamanţii D.V. și D.C., în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României.

A obligat pârâtul Guvernul României la adoptarea hotărârii în aplicarea dispoziţiilor art. 58 alin. (13) din Legea nr.

448/2006.

A anulat cererea având ca obiect obligarea la adoptarea „actelor normative subsecvente”.

Pentru a hotărî astfel, instanţa de fond a reţinut următoarele:

Excepţia netimbrării este neîntemeiată, deoarece reclamanţii au fost citaţi pentru termenul din 07.02.2012 cu obligaţia achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 4 lei și a timbrului judiciar de 0,3 lei, obligaţia fiind îndeplinită, iar la data de 05.02.2012, reclamanţii au depus la dosar chitanţa de plată a taxei judiciare de timbru, precum și timbrul judiciar.

Excepţia inadmisibilităţii nu este întemeiată, deoarece dispoziţiile art. 7 din Legea nr. 554/2004 sunt aplicabile în cazul actului administrativ tipic, având ca scop exercitarea dreptului la revocarea acestuia de către autoritatea publică emitentă sau cea ierarhic superioară, nu și în cazul refuzului nejustificat, iar din actele depuse rezultă că ambii reclamanţi s-au adresat cu cereri Guvernului României în perioada 2009-2011, cereri remise spre analiză Autorităţii Naţionale pentru Persoanele cu Handicap (ANPH), Direcţiei Generale pentru Protecţia Persoanelor cu Handicap (DGPPH), Direcţiei de Muncă și Protecţie Socială a Municipiului București (DMPS Mun. București) și Direcţiei Generale de Asistenţă Socială (DGAS).

În ceea ce privește excepţiile lipsei calităţi procesuale pasive a Ministerului Muncii, Familiei și Protecţiei Sociale și a Agenţiei de Plăţi și Inspecţie Socială a Municipiului București (fosta DMPS Mun. București), prima instanţă le-a apreciat întemeiate, având în vedere obiectul acţiunii – obligarea la emiterea Hotărârii de Guvern – subiectul de drept pasiv al raportului juridic dedus judecăţii fiind Guvernul României.

Pe fondul acţiunii, instanţa de fond a reţinut că, faţă de dispoziţiile art. 58 alin. (13) din Legea nr. 448/2006 invocate de reclamanţi, potrivit cărora „Cuantumul drepturilor *se actualizează anual* cu indicele creșterii preţurilor de consum, prin hotărâre a Guvernului”, nu rezultă că legiuitorul a lăsat la aprecierea Guvernului oportunitatea emiterii unei hotărâri pentru actualizarea cuantumului drepturilor.

În acest sens a apreciat prima instanţă că legiuitorul a instituit în sarcina Guvernului obligaţia actualizării anuale a cuantumului drepturilor, astfel încât acest capăt de cerere este întemeiat.

În ce privește cererea de obligare la emiterea actelor normative subsecvente, instanţa a constatat că obiectul nu este individualizat, neîndeplinind condiţiile formale reglementate de art. 112 C.pr.civ.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâtul Guvernul României, criticând sentinţa pentru nelegalitate și netemeinicie, pentru următoarele motive:

Instanţa de fond nu a analizat și nu a apreciat corect înscrisurile depuse la dosar și nici situaţia de fapt și de drept, pronunţând o hotărâre cu depășirea atribuţiilor puterii judecătorești și cu încălcarea principiului separaţiei puterilor în stat consacrat de prevederile art. 1 alin. (4) din Constituţia României.

Arată recurentul că din punctul de vedere al principiului de acordare al drepturilor pentru persoane cu handicap, cuantumul aferent acestor drepturi se acordă din bugetul de stat, fără ca persoana să vireze o contribuţie specială către acest buget. Așadar, arată recurentul Guvernul României aceste drepturi nu pot fi considerate un bun sau o proprietate a persoanei, ci drepturi de protecţie socială, cuantumurile acestora se stabilesc prin acte normative, ţinând cont însă de

condiţiile socio-economice ale ţării.

În acest sens se arată de recurent jurisprudenţa CEDO recunoaște dreptul autorităţilor de a alege mijloacele cele mai adecvate în atingerea scopului și stabilirii unui echilibru între cheltuielile și veniturile publice, exemplificând cauza Pamfil c. României, cauza Salvetiic c. Italiei, cauza Stec și alţii c. Regatului Unit.

În drept, cererea de recurs se întemeiază pe dispoziţiile art. 304 pct. 4 și 9, art. 304[1] C.proc.civ.

Reclamanţii au formulat întâmpinare și au solicitat respingerea acesteia ca nefondată, întrucât instanţa de fond a obligat în mod corect recurenta să aplice prevederile legii care este în vigoare.

Arată intimaţii – reclamanţi că adresa Ministerului Muncii Familiei și Protecţiei Sociale nu este de natură a exonera Guvernul României de obligaţia de a aplica prevederile legale.

Intimata – pârâtă Agenţia de Plăţi și Inspecţie Socială a Municipiului București (fosta APSM București, fosta DMPSM București) a formulat întâmpinare și a solicitat menţinerea sentinţei civile recurate în ceea ce privește excepţia lipsei calităţii procesual pasive a acesteia, invocând în drept prevederile Legii nr. 448/2006 republicată.

Ministerul Muncii Familiei și Protecţiei Sociale a formulat întâmpinare la cererea de recurs, solicitând menţinerea soluţiei instanţei de fond privind respingerea capătului de cerere privind obligarea instituţiilor publice pârâte la emiterea unor acte normative subsecvente pentru materializarea actualizării învederate.

La dosar s-au depus înscrisuri în conformitate cu

prevederile art. 305 C.proc.civ.

Considerentele și soluţia instanţei de recurs

Analizând cererea de recurs, motivele invocate, normele legale incidente în cauză și în conformitate cu prevederile art. 304[1] C.proc.civ., Înalta Curte a constatat că aceasta este fondată pentru următoarele considerente:

Reclamanţii au dedus judecăţii instanţei de contencios administrativ o acţiune privind obligarea pârâtelor Ministerul Muncii Familiei și Protecţiei Sociale, Guvernul României și Direcţia de Muncă și Protecţie Socială a Municipiului București să adopte Hotărârea Guvernului și actele normative subsecvente pentru actualizarea și indexarea cuantumurilor prestaţilor sociale plătite conform Legii nr. 448/2006.

Potrivit art. 58 alin. (13) din Legea nr. 448/2006 „Cuantumul drepturilor se actualizează anual cu indicele creșterii preţului de consum, prin hotărâre a Guvernului".

Înalta Curte constată că în mod greșit instanţa de fond a interpretat aceste dispoziţii legale în sensul că legiuitorul nu a lăsat la aprecierea Guvernului oportunitatea emiterii unei hotărâri de Guvern pentru actualizarea cuantumului drepturilor, deoarece norma este în opinia instanţei fondului obligatorie.

Din actele dosarului rezultă că MMFPS – DGPPH a înaintat un proiect de hotărâre de guvern privind actualizarea cuantumului drepturilor prevăzute de art. 58 din Legea nr. 448/2006 iar acest proiect se află în prezent în procedura de avizare, urmând ca după obţinerea avizelor ministerelor de resort, avizul Consiliului Legislativ să fie supus aprobării Guvernului.

Așa cum a arătat recurentul Guvernul României, acesta este singurul în măsură să aprecieze oportunitatea,

necesitatea, posibilitatea concretă de realizare a acestei indexări, având în vedere toate aspectele de ordin bugetar și impactul semnificativ al crizei economice și a angajamentelor asumate de Guvern către instituţii financiare internaţionale.

Prin urmare, este greșit a considera că poate aprecia instanţa de judecată în locul Guvernului României toate aceste aspecte și mai ales nu poate trece, eluda instanţa de judecată întreaga procedură prealabilă de avizare a proiectului de hotărâre de guvern supusă aprobării.

Este vorba de o depășire în cauză a atribuţiilor puterii judecătorești și o încălcare a principiului separaţiei puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituţia României.

Temeiul legal al soluţiei adoptate de instanţa de recurs

Faţă de cele arătate mai sus, în conformitate cu prevederile art. 312 alin. (1) raportat la art. 4 C.proc.civ., s-a admis recursul, s-a modificat sentinţa atacată, în sensul că s-a admis excepţia inadmisibilităţii și, în consecinţă, s-a respins ca inadmisibilă cererea privind obligarea pârâtului Guvernului României la adoptarea hotărârii în aplicarea dispoziţiilor art. 58 alin. (13) din Legea nr. 448/2006, de asemenea s-au menţinut celelalte dispoziţii ale sentinţei atacate.

49,78 miliarde de lei

colectaţi de ANAF în T1, 2016

În trimestrul I, Agenţia Naţională de Administrare Fiscală a colectat 49,78 miliarde de lei la bugetul general consolidat al statului, ceea ce asigură un plus de 7% faţă de programul prevăzut de legile bugetare anuale. Faţă de aceeaşi perioadă a anului trecut, veniturile bugetare colectate în T1 2016 sunt cu 6% (2,73 miliarde de lei) mai mari.

În funcţie de principalele taxe şi impozite, situaţia defalcată a sumelor colectate se prezintă astfel: s-a colectat TVA în valoare de 14,30 miliarde de lei, cu 10% mai mult decât programul prevăzut. În contextul rambursărilor de peste 3,4 miliarde de încasarea TVA a fost cu doar 1,7% (cca 245 milioane lei) mai mică decât în perioada similară a anului trecut, când cota TVA aplicată operaţiunilor comerciale interne şi importurilor era cu 4 p.p. mai mare.

Datorită creşterii cu 838,52 milioane lei a viramentelor operatorilor economici, colectarea impozitului pe profit a înregistrat o creştere cu 26% 3,94 miliarde de lei în 2016, faţă de 3,12 miliarde de lei în aceeaşi perioadă a anului trecut, asigurându-se astfel cu 19% mai mult decât programul stabilit.

În ceea ce priveşte impozitul pe venit, s-au încasat 6,6 miliarde de Iei, cu 216,3 milioane mai mult decât in 2015. În domeniul accizelor, inclusiv taxa pe viciu, faţă de încasările din perioada analizată a anului precedent, accizele colectate au fost cu 8% mai mari, respectiv 6,22 miliarde de lei.

Mai multe detalii puteţi găsi în comunicatul de presă ANAF.

Ministerul Finanțelor Publice răspunde EBU

Reprezentanții TVR au avut o întâlnire tehnică la Ministerul Finanțelor Publice, în urma anunțului că România a fost exclusă de la Eurovision. Discuțiile s-au axat pe datoriile istorice pe care Televiziunea Publică le are la European Broadcasting Union (EBU). Reprezentanții TVR au subliniat că au achitat taxa de participare de anul acesta, dar nu au reușit să plătească tranșele eșalonate ale datoriei către EBU.

La finalul întâlnirii, reprezentanții Ministerului Finanțelor Publice au trimis o scrisoarea board-ului EBU în care precizează că:

”Deși Societatea Română de Televiziune este definită prin lege ca serviciu public autonom, independent editorial, care îşi desfăşoară activitatea sub controlul Parlamentului, Ministerul Finanțelor Publice a organizat o serie de runde de întâlniri cu SRTV la sediul propriu și a participat discuții în cadrul comisiilor de cultură ale Parlamentului României, pentru analizarea situației și identificarea unor variante posibile de soluționare. (…) Pentru deblocarea situaţiei financiare actuale, autorităţile analizează mai multe variante de reorganizare a SRTv, astfel încât aceasta să poată fi sprijinită de stat în condiţiile respectării legislaţiei în materie de ajutor de stat.”

Ateliere de antreprenoriat

În trei ani, proiectul *Ateliere de Antreprenoriat* a crescut de la 14 cursuri în 2013, la 90 astăzi şi de la 50 de cursanți la

400, prin contribuția voluntară a 132 de traineri. Cu scopul de a sprijini spiritul și competențele antreprenoriale în rândul celor care conduc un business și cu un program adaptat la etapa de dezvoltare a afacerii în care se află participanții – Scale-up sau Start-up, Atelierele au loc o dată la două săptămâni, și urmează o curriculă cu șapte teme de business.

EY România susține Atelierele de Antreprenoriat, cel mai longeviv proiect Romanian Business Leaders, încă de la lansarea lui, în 2013, fiind alături de antreprenori încă de la primele etape de dezvoltare ale afacerilor lor, mai ales în contextul lipsei unei educații antreprenoriale adecvate în România.

Conform ***Barometrului EY al afacerilor de tip start-up din România – 2016,*** în care au fost analizate răspunsurile a 301 antreprenori români de start-up, **86% dintre aceștia consideră că școala românească nu îi pregătește pe tineri pentru a deveni antreprenori**. Educația precară a antreprenorilor este indicată, chiar de oamenii de afaceri, ca al treilea obstacol în dezvoltarea antreprenorială. Aceștia subliniază lipsa mentorilor și a unei educații relevante în domeniul financiar, de management, marketing și vânzări. Pe lângă proiectele externe pe care le sprijină, EY a creat inițiative proprii pentru a susține liderii de mâine ai mediului de business:

"*Cunoscând în profunzime etapele de dezvoltare ale afacerilor și resursele specifice de care acestea au nevoie în fiecare dintre aceste etape, am dezvoltat inițiative pentru a oferi suport unora dintre cele mai dinamice și inovative start-up-uri. Amintesc două dintre aceste inițiative. EY Accelerating Growth și EY Startup Challenge susțin start-up-urile din tehnologie prin consiliere, mentorat și oportunități de networking și sunt ajutate să își crească baza de clienți*", spune Alexandru Lupea, Partner și Strategic Growth Market Leader, EY România.

În ediția de anul acesta a Atelierelor de Antreprenoriat, 20 de businessuri scale-up și alte 25 afaceri de tip start-up s-au alăturat în București pentru a învăța din experiența oamenilor români de business, dar și pentru a învăța de la ceilalți cursanți. La cele trei ateliere care au avut loc până acum, au vorbit antreprenori precum Sergiu Neguț, Marius Ghenea, Lucian Butnaru, Andreea Roșca sau Felix Pătrășcanu, iar mulți alții vor urma.

După ce în anul 2015 s-a realizat primul pas în extinderea Atelierelor de Seară în țară, prin ediția din Craiova, în 2016, programul este extins și a reînceput din 5 aprilie, în Craiova și, în aceeași zi, în Timișoara, cu obiectivul de a face din România un loc mai bun pentru business. Numărul mare de înscrieri – aproximativ 100 de aplicații pentru cele 50 de locuri disponibile în cele două orașe – sunt un indicator clar că programul are potențialul de a se extinde în toată țara.

"Știți TED Talks? Pentru mine, Atelierele de Antreprenoriat sunt varianta românească – în fiecare sâmbătă, la sediul RBL" – Ivan Nicolae, Ivan 781, participant Ateliere de Antreprenoriat.

„Am aflat informații noi, am învățat tehnici noi care să mă ajute în creșterea organizată și structurată pe obiectivele afacerii. Am învățat atât de la speakeri cât și de la colegi. M-am încărcat de fiecare dată cu energie și optimism și m-am bucurat de toate aplicațiile practice ale atelierelor. Mulțumesc pentru ocazia de a participa la activitățile acestei comunități și aștept cu nerăbdare noi evenimente și proiecte în care să mă implic activ" – Cosmin Neacșu, General Manager; Globetrotter, Fresh Holidays – participant la Atelierele de Antreprenoriat.

"Pentru mine a fost foarte interesant să cunosc alți antreprenori care împărtășesc aceeași mentalitate cu mine, care vor să crească oameni și vor să dezvolte companii. În urma participării la Ateliere, am început să dezvolt un nou

business alături de un prieten, care a participat și el la Ateliere de Antreprenoriat” – Latif Stoica, Partener, EGO&Co – participant la Atelierele de Antreprenoriat.